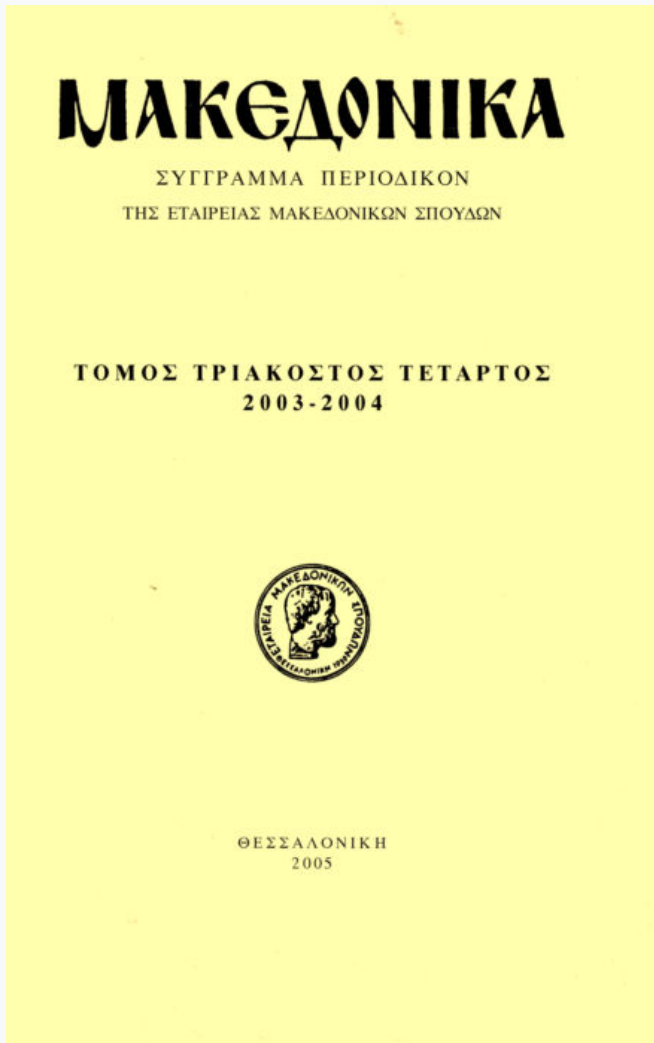


## Μακεδονικά

Τόμ. 34, Αρ. 1 (2004)



Δημήτριος Άγγ. Παπάζης, Ο Μητροπολίτης  
Αθανάσιος Μεγακλής (1848-1909)

*Αθ. Ε. Καραθανάσης*

doi: [10.12681/makedonika.886](https://doi.org/10.12681/makedonika.886)

Copyright © 2014, Αθ. Ε. Καραθανάσης



Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

### Βιβλιογραφική αναφορά:

Καραθανάσης Α. Ε. (2004). Δημήτριος Άγγ. Παπάζης, Ο Μητροπολίτης Αθανάσιος Μεγακλής (1848-1909). *Μακεδονικά*, 34(1), 430-434. <https://doi.org/10.12681/makedonika.886>

ἐνισχυθεί και μέ άλλους συνεργάτες, παλαιούς και νέους παλαιογράφους και μελετητές χειρογράφων, που θά δημοσιεύουν στό ειδικό αυτό περιοδικό, τό *Ἀπό-φωνής*, τά ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν τους.

Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

ΑΘ. Ε. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗΣ

Δημήτριος Ἀγγ. Παπάζης, *Ὁ Μητροπολίτης Ἀθανάσιος Μεγακλῆς (1848-1909)*, Θεσσαλονίκη 2001, σσ. 335.

Πρόσωπα και γεγονότα συνδεδεμένα μέ τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο και τή Μακεδονία ἀπέτελεσαν τά τελευταῖα χρόνια ἀντικείμενο μελέτης ἀπό τοὺς ἐρευνητές και ἀνέδειξαν τό ἐνδιαφέρον του πρώτου γιά τή Μακεδονία και ἰδιαίτερος σέ κρίσιμες στιγμές γιά τήν τύχη της. Ὑπενθυμίζουμε τά συνέδρια γιά τόν Ἰωακείμ τόν Γ' τόν Μεγαλοπρεπῆ, τόν μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Γεννάδιο Ἀλεξιάδη, που ὀργανώθηκαν ἀπό τόν Δῆμο Θεσσαλονίκης, τό Τμήμα Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας του Α.Π.Θ., τό Ἴδρυμα Ἐθνικοῦ και Θρησκευτικοῦ Προβληματισμοῦ και τήν Ἱ. Μητρόπολη Θεσσαλονίκης. Ἔτσι, εἶναι καλοδεχούμενη κάθε μελέτη ἀναφερόμενη σέ συναφῆ θέματα, ἰδίως μάλιστα ὄταν αὐτή βασίζεται σέ πρωτογενές ὕλικό, που δίδει πληρέστερη τήν εἰκόνα τῆς ἐποχῆς, συνδεδεμένη, ἐνίοτε, και μέ ἐπίκαιρα θέματα. Τέτοιο χαρακτήρα ἔχει ἡ λαμπρή μελέτη του νέου ἐρευνητή κ. Δ. Ἀ. Παπάζη που ἀσχολεῖται μέ τόν βίο και τό ἔργο του μητροπολίτου Σισανίου και Σιατίστης Ἀθανασίου Μεγακλῆ (1848-1909), ὁ ὁποῖος διεποιεμένη τήν ἐν λόγω μητρόπολη τῆ δεκαετία 1882-1893, γιά νά μεταθεθεῖ ἔπειτα στήν κρίσιμη γιά τήν ἐποχή μητρόπολη Θεσσαλονίκης (1893-1903), και νά κλείσει μαζί μέ τήν ἐκκλησιαστική σταδιοδρομία του και τόν σύντομο, σχετικῶς, βίο του ὡς Γέρον Κυζίκου (1903-1909). Ὁ συγγρ. στά πέ- νε κεφάλαια του βιβλίου του, τό ὁποῖο, σημειωτέον, εἶναι ἡ διδακτορική διατριβή του στοῦ Τμήμα Θεολογίας του Α.Π.Θ. ὑπό τήν ἐποπτεία του καθηγητοῦ κ. Ἀπ. Γλαβίνα, παρακολουθεῖ καταλεπτόως τήν πορεία του Ἀθανασίου Μεγακλῆ ἀπαιτεῖ κυριολεκτικῶς νά μὴν του διαφύγει ἡ παραμικρή λεπτομέρεια, ἡ ὁποία κουράζει τόν ἀναγνώστη ἀλλ' εἰς τόν ἴδιο καιρό εἶναι και χρήσιμη στόν ἐρευνητή που ἐνδιαφέρεται και πολλές φορές, ἀξιοποιεῖ αὐτές τίς ἡσσονος σημασίας λεπτομέρειες.

Στό πρώτο κεφάλαιο ὁ κ. Δ. Παπάζης ἀσχολεῖται μέ τήν καταγωγή και τίς σπουδές του Μεγακλῆ: γέννηση στήν Ἀδριανούπολη τό 1848, σπουδές στοῦ λαμπροῦ Γυμνασίου της, συνέχιση τους στήν Ἱ. Θεολογική Σχολή τῆς Χάλκης, χειροτονία του σέ κληρικό, οἱ συνταξιώτες του, ἡ ἐφεση του στή βυζαντινὴ μουσική και στό κήρυγμα, ἡ ἐπιλογή του ἀπό τό Πατριαρχεῖο γιά τόν βαθμό του ἱεροδικόνου, ἡ προαγωγή του σέ ὑπογραμματέα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἡ θητεία του ὡς γραμματέως τῆς Ἐθνουσυνελεύσεως, ἀλλά και αὐτή του ἀρχιγραμματέως τῆς Συνόδου (1876), ἡ ἐξαρχική ἀποστολή του στήν Κρήτη, οἱ ὑποψηφιότητές του στή μητρόπολη Θεσσαλονίκης (1878), ἡ προαγωγή του ὡς Μ. Πρωτοσυγγέλλου ἀπό τόν Πατριάρχη Ἰωακείμ Γ', ὁ χειρισμός του ζητήματος τῆς μητροπόλεως Ἀδριανουπόλεως που προκλήθηκε ἀπό τοὺς Ἐξαρχικούς στήν πατρίδα του και σέ βάρος του μητροπολίτου Διονυσίου (1879) εἶναι ἀπό τά θέματα που ἀπασχολοῦν τόν κ. Δ. Παπάζη. Ἡ μελέτη τους, ὡς ἐλέχθη, εἶναι λεπτομερῆς και ἡ ἀξιοποίηση του ἀρχαιουκῶ ὕλικου ἐπιτυχής. Ὁ συγγρ. παραθεθεῖ καθετί που ἀφορᾶ στήν παρουσία του Ἀθανασίου Μεγακλῆ στήν πατριαρχική αὐλή, τά ποιμαντικά και οἰκονομικά ζητήματα, τήν ἐκκλησιαστική εὐταξία και τήν τήρηση του

τυπικοῦ, τῆ διοίκηση τῶν ἐνοριῶν, τὴν ἐξομάλυνση τῶν σχέσεων τοῦ Θρόνου μὲ τοὺς Τούρκους, τὴν ἐκπροσώπηση τοῦ Πατριάρχου, τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης.

Στὸ τρίτο κεφάλαιο ὁ συγγρ. ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἐκλογή τοῦ Μεγαλῆ ὡς μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης (Φεβρ. 1882)· ὕστερα δηλαδὴ ἀπὸ ἐνδεκαετὴ ὑπηρεσία στὸ Φανάρι· καταγράφει στὸ κεφάλαιο αὐτὸ τὰ τῆς ἐνθρονίσεως, τὴ διαποιμάνση τῆς μητροπόλεως μὲ τὴν τακτοποίηση, σὲ συνεργασία μὲ τοὺς δημογέροντες τῆς Σιάτιστας, τῶν ἐκκρεμοτήτων τοῦ προκατόχου του Ἀγαθαγγέλου Στεφανάκη, τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν παιδεία· ἀσχολήθηκε, ὡσαύτως, μὲ τὴν ἐπιλογή ἱκανῶν λαϊκῶν καὶ κληρικῶν γιὰ τὰ σχολεῖα καὶ τὶς ἐνορίες τῆς ἐπισκοπῆς του, τὸ πνευματικὸ δικαστήριον, τὴ διαχείριση ὑποθέσεων σὲ σχέση μὲ τὶς τουρκικὰς ἀρχάς, τὸν ἀγῶνα του γιὰ τὴν ἀνέγερση ἐκκλησιῶν, τὴ συντήρηση μονῶν, τὴν εἰρηνευστὴ τῶν ἐρίδων γιὰ τὴ διεκδίκηση βουκοτόπων. Ἄξια σημειώσεως εἶναι ἡ συμβολὴ του στὴν ἰδρυση τοῦ Τραμπαντζεῖου Γυμνασίου, παρὰ τὴ διαμάχη τῶν προυχόντων τῆς χώρας καὶ τῆς λαϊκῆς μερίδος τῶν Γερανεῶν, κατὰ τὴ γνωστὴ γεωγραφικὴ διαίρεση τῆς Σιάτιστας σὲ Χώρα καὶ Γεράνεα. Τὰ ἀφοροῦντα μάλιστα στὴν ἰδρυση τοῦ Τραμπαντζεῖου ἐκθέτει λεπτομερικῶς ὁ συγγρ. καὶ καλῶς πράττει, ἐφ' ὅσον ἡ ἱστορία τοῦ Τραμπαντζεῖου σημαδέωσεν τὴν παιδευτικὴ ἀνέλιξη τῆς Δυτ. Μακεδονίας καί, ὡς ἐλέχθη ὁ ρόλος τοῦ Μεγαλῆ στὰ καθέκαστα τῆς ἰδρύσεώς του ἦταν καθοριστικὸς.

Ἀπὸ τὴ σύνολοι δεκαετὴ θητεία του στὴ Σιάτιστα τὰ τρία ἔτη 1888-1891 ἦταν ἀπῶν, ἐκλεγείσ ἀριστερῶν συνοδικῶν, χωρὶς ἀσφαλῶς νὰ παύσει ἐνδιαφερόμενος γιὰ τὴ μητρόπολίν του, τὴ διοίκηση τῆς ὁποίας ἀσκοῦσαν ἀνθρωποὶ τῆς ἐμπειροσύνῃς του. Ἡ ἐποχὴ ἦταν δύσκολη καὶ γιὰ τὴ Μακεδονία πού ταλαιπωρεῖτο ἀπὸ τὴ δράση τῶν Ἐξαρχικῶν, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ Πατριαρχεῖο τὸ ὁποῖο περνοῦσε τὴν περιπέτεια τοῦ προνομιακοῦ ζητήματος. Ἐκείνη μάλιστα τὴν περίοδο ἀνατέθηκε στὸν Μεγαλῆ ἡ προεδρία τῆς Πατριαρχικῆς Κεντρικῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία προσέφερε πολλὰς ὑπηρεσίας στὴν παιδεία τοῦ ἀλύτρωτου ἑλληνισμοῦ καὶ γιὰ τὴν ὁποία πρέπει ταχέως νέος ἐρευνητῆς νὰ ἀσχοληθεῖ καὶ νὰ φέροι στὸ φῶς τὸ μέγα ἔθνικόν ἔργον πού αὐτὴ ἐπετέλεσε. Παρὰλλήλως, στὸν Ἀθανάσιον Μεγαλῆ, πάντα ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ συνοδικοῦ, τοῦ εἶχε ἀνατεθεῖ ἡ προεδρία τῆς ἐφορείας τῆς Πατριαρχικῆς Μεγαλῆς τοῦ Γένους Σχολῆς (Μάϊος 1888), αὐτῆς Πατριαρχικῆς Μουσικῆς Σχολῆς καὶ ὁ διορισμὸς του ὡς μέλος τῆς ἐφορείας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης. Ἀσχολήθηκε, ὡσαύτως, μὲ τὸ γνωστὸ περιοδικὸν *Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια*, τοῦ ὁποίου χρημάτισε πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὴν προσφορὰ τοῦ Μεγαλῆ στὴν πορεία τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς κυκλοφορίας του. Τὴν ἴδια δραστηριότητα ἐπέδειξε καὶ ὡς πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ πατριαρχικοῦ τυπογραφείου. Ἀσχολήθηκε, ὡσαύτως, ὁ Ἀθανάσιος καὶ μὲ τὰ Ἐθνικὰ Φιλανθρωπικὰ καταστήματα πού ἀπετέλεσαν τὸν ἄξονα τῆς φιλανθρωπικῆς δραστηριότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καὶ ὑπηρετῆσε ὡς μέλος τὸ Διαρκὲς Μικτὸν Συμβούλιον, τὸ Πατριαρχικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε πρόεδρος, τὸ Ἐθνικὸν Ταμεῖον, τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ καὶ τοῦ ἀγιάσματος τῶν Βλαχερνῶν, τῆς ὁποίας διετέλεσε πρόεδρος. Ὅλες αὐτὲς οἱ ὑπηρεσίαι τοῦ Ἀθανασίου Μεγαλῆ πρὸς τὸ Γένος καὶ τὸ Πατριαρχεῖον ἐξετάζονται μὲ κάθε λεπτομέρεια ἀπὸ τὸν κ. Δ. Παπάζην.

Στὸ τέταρτον κεφάλαιον ἐξετάζεται ἡ περίοδος 1893-1903 ὁπότε ὁ Ἀθανάσιος Μεγαλῆς ἦταν μητροπολίτης Θεσσαλονίκης· ἐδῶ ὁ συγγρ. παρακολουθεῖ τὴν ἐκκλησιαστικὴν πολιτικὴν του σὲ μίαν ἐποχὴν πού ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότης ἦταν διηρημένη

Ξε αιτίας τῶν ἐρίδων μεταξύ τῆς λαΐκῆς μερίδος ἀπὸ τῆ μιά καί τὴν ἡγετική ἀπὸ τὴν ἄλλη, στὸ μέσο τῶν ὁποίων ἐρίδων εὐρέθη καί ὁ μητροπολίτης καί φαίνεται ὅτι αὐτὴ ἡ ἔρις συνεχίσθηκε ὡς τὸ 1903, ὁπότε κατέστη Γέρον Κυζίκου ἦταν ἄλλωστε καί τὸ ζήτημα τοῦ νέου κοινοτικοῦ κανονισμοῦ τῆς Θεσσαλονίκῆς, τὸ ἐκλογικὸ σύστημα (κατ' ἐνορίας ἢ καθολικὴ ψηφοφορία), οἱ διαμάχες τῶν παρατάξεων ἐντὸς τῆς κοινότητος, ὁ πόλεμος τῶν φυλλαδίων τῶν δύο παρατάξεων, ἕνας ἀτελείωτος ἀριθμὸς ἐνεργειῶν ἀπὸ τὶς δύο πλευρὲς ποὺ βασάνισε τὴν κοινότητα, καί σέ καιροὺς μάλιστα κορίσμου γι' αὐτὴν, οἱ σχέσεις μέ τὶς τουρκικὲς ἀρχές, τοὺς συνοίκους Ἑβραίους, καί τοὺς Βουλγάρους Ἑξαρχικούς, τοὺς γειτονικοὺς ἐπισκόπους ποὺ μέ πρόεδρο τὸν ἴδιο τὸν Μεγακλῆ, ὡς μητροπολίτη Θεσσαλονίκῆς, ἀπάρτιζαν τὴν Ἐπισκοπικὴ Σύνοδο Θεσσαλονίκῆς. Μὲ τοὺς τελευταίους ὁ Ἀθανάσιος Μεγακλῆς συνεργάσθηκε γιὰ τὴν ἀναχαίτιση τῆς βουλγαρικῆς προπαγάνδας ποὺ δροῦσε ἐπικίνδυνα γιὰ τὸν ἑλληνισμὸν στὴν περιφέρεια τῆς Θεσσαλονίκῆς καί ποὺ διεκδικοῦσε ἐκκλησίες, σχολεῖα, κομητήρια, ἀλλὰ καί τὴν ἀναχαίτιση τοῦ σερβισμοῦ, τῆς ρουμανικῆς προπαγάνδας στὴ Μακεδονία, ἀλλὰ καί τῆς Οὐνίας. Ἡ ἀντιμετώπιση τῶν ξένων προπαγανδῶν ἐκ μέρους τοῦ Μεγακλῆ γινόταν μέ βάση τὶς ὁδηγίες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, μολονότι ὑπῆρξε περίπτωσις ποὺ ὁ Ἀθανάσιος ἐνεργοῦσε παρὰ τὶς ὁδηγίες τοῦ Πατριαρχείου, σ' ὅ,τι ἀφορτοῦσε στὴν περίπτωσις τῆς ἐπισκοπῆς Πέτρας ποὺ καταργήθηκε μέ τὸν Συνοδικὸ Τόμο τῆς 9 Ἰουνίου 1896 καί στὴν ὁποία κατάργηση ἀντιδρούσε ὁ Ἀθανάσιος καί μέ τὴν ιδιότητα τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπισκοπικῆς Συνόδου Θεσσαλονίκῆς, στὴν ὁποία ὑπέκειτο, μαζί μέ ἄλλες γειτονικὲς, καί ἡ ἐπισκοπὴ Πέτρας. Καί δὲν ἦταν λίγες οἱ περιπτώσεις ποὺ ὁ Ἀθανάσιος, ὅπως καί οἱ προκάτοχοί του, ἀντιμετώπισαν δυσκολίες ἀπὸ τὴ στάση τῶν ἐπισκόπων στὴ διοίκηση τῆς Ἐπισκοπικῆς Συνόδου –βλ. γιὰ παράδειγμα τὸ πρόσφατο βιβλίον μας, σέ συνεργασία μέ τὸν π. Γεώργιο Τριανταφυλλίδη, *Ἰωακείμ, μητροπολίτης Θεσσαλονίκῆς, Ἡ ἐπίσημος ἀλληλογραφία (1872-1874)*, ἐκδ. Κυριακίδη, Θεσσαλονικὴ 2002.

Ἐνδιαφέρον εἶναι καί τὸ ὑποκεφάλαιον ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἐκπαιδευτικὴ δραστηριότητα τοῦ Ἀθανασίου, τὶς ἐνεργειές του γιὰ τὴ λειτουργία τῶν σχολείων, τὴν πρόσληψη καί μισθοδοσία τῶν ἐκπαιδευτικῶν, τὴν ἀνέγερση νέων, τὰ προγράμματα, τὴν συνεργασία μέ τὸ Πρόξενεῖο Θεσσαλονίκῆς, τὴν ἀντιμετώπιση τῶν ξένων προπαγανδῶν (ἑξαρχικῆς, σερβικῆς, ρουμανικῆς κ.ἄ.) κυρίως στὶς γειτονικὲς ἐπισκοπές, μέ τοὺς ἐπισκόπους τῶν ὁποίων, γιὰ τὴν ἀντιμετώπισή τους, ὁ Ἀθανάσιος εὐρισκόταν σέ ἐπικοινωνία. Σημειωτέον ὅτι ἀπὸ τὴν ὑπερέχουσα θέση του, ὡς μητροπολίτου Θεσσαλονίκῆς, ὁ Ἀθανάσιος φροντίζε καί γιὰ τὴ διευθέτηση ποικίλων προβλημάτων τῶν μητροπόλεων Βοδενῶν, Μελενίκου, Σερρών, Δεβρῶν καί Βελεσοῦ. Στὴν ἴδια γραμμὴ ἔπαιζε ὁ Ἀθανάσιος γιὰ τὴ λειτουργία τοῦ Πατριαρχείου Οἰκοτροφείου, τὴν περίθαλψη τῶν σπουδαστῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης, ὅταν αὐτὴ διέκοψε τὴ λειτουργία της τὸ 1894 λόγω τοῦ ἐπισυμβάντος σεισμοῦ, τὴν καλύτερη κυκλοφορία τῆς ἐφημερίδος *Φάρος τῆς Μακεδονίας* στὴν περιφέρεια, ἀλλὰ καί ἄλλων χριστιανικῶν ἐντύπων, τὴ μόρφωση γιὰ τὴν κλήρον μέσω ἱερατικῶν σχολῶν, μία τῶν ὁποίων θὰ λειτουργοῦσε στὴ Μονὴ Βλατάδων καί γιὰ τὴν ἴδρυση τῆς πολὺ ἐργάσθηκε ὁ Ἀθανάσιος. Καί ἐδῶ ὁ κ. Δ. Πατάζης ἐργάσθηκε μέ μεθοδικότητα καί μέ τὴν πληθωρικὴ παράθεσι τῶν πηγῶν του ἔδωσε μίαν σαφῆ εἰκόνα τῶν ἐκπαιδευτικῶν δρωμένων στὴ Θεσσαλονικὴ καί στὴν περιφέρεια. Περιμένουμε, βεβαίως, καί τὴ δημοσίευση τῆς διατριβῆς τοῦ κ. Εὔστ. Βαζαρογλου, γιὰ τὰ σχολεῖα τῆς Θεσσαλονίκῆς καί τῆς περιφέρειας της –μέ βάση τοὺς κώδικες τῶν σχολείων (1860-1912).

Ἐξίσου ἐνδιαφέρον εἶναι καί τὸ ὑποκεφάλαιον *Κοινωνικὴ προσφορά*, ὅπου ὁ κ. Δ.

Παπάζης κάμει λόγο στή συμβολή τοῦ Ἀθανασίου στήν ἀνέγερση τοῦ Παπαφείου μέ τίς ποικίλες ἐνέργειές του στό Πατριαρχεῖο καί στίς τουρκικές ἀρχές, ἀπό τίς ὁποῖες ἀντιμετώπισε πολλές δυσκολίες, τή συνεργασία του μέ τόν ἀρχιεπίσκοπο Ξ. Παιονίδη, τή δημογεροντία καί τοὺς ἐφόρους· τό αὐτό ἰσχύει καί γιά τή συνέχιση τῆς εὐρυθμης λειτουργίας τοῦ Χαρσιείου Γηροκομείου, ἀλλά καί γιά τή συμβολή του στήν ἴδρυση διαφόρων φιλανθρωπικῶν, φιλεκπαιδευτικῶν ἀδελφοτήτων καί λοιπῶν σοματιέων (π.χ. Ὁμίλος Φιλομουσῶν, Σύνδεσμος ἑρασιτεχνῶν, Ὁρφεὺς) καί τή συνεργασία του μέ παλαιότερους συλλόγους (Φιλεκπαιδευτικὸς Σύλλογος Θεσσαλονίκης, Φιλόπτωχος ἀδελφότης κυριῶν) καί ὁμόλογους τους στήν περιφέρεια τῆς πόλεως, σέ συνεργασία μέ τοὺς γνωστούς συλλόγους τῆς ΚΠόλεως (π.χ. Ἀγαπάτε Ἀλλήλους). Ὁ συγγρ. ἀσχολεῖται, ὡσαύτως, καί μέ τόν ρόλο τοῦ Ἀθανασίου στό πνευματικὸ δικαστήριο σέ θέματα ἀφορῶντα στό οἰκογενειακὸ δίκαιο, τή διοίκηση τῶν ἐνοριῶν, τίς σχέσεις του μέ τή δημογεροντία.

Πολυσέλιδο εἶναι τὸ ὑποκεφάλαιο *Ὁ Ἀθανάσιος καὶ ὁ Οἰκοιμενικὸς Θρόνος* (σσ. 183-218), ὅπου περιγράφεται ἡ σχέση του μέ τοὺς τέσσερις πατριάρχες τῆς περιόδου 1891-1912 ἰδιαίτερος μέ τόν Ἰωακεῖμ Γ' καί τόν προστάτη του Διονύσιο Ε' καί μάλιστα κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν ἐρίδων μεταξὺ ἰωακειμικῶν καί τῶν ἀντιπάλων του. Ὁ κ. Δ. Παπάζης ἐρευνᾷ τὴ στάση τῶν πατριαρχῶν ἐναντι τοῦ Ἀθανασίου ἰδιαίτερος στὰ πλαίσια τῆς λειτουργίας τῆς Ἐπισκοπικῆς Συνόδου, ἡ προεδρία τοῦ ὁποῖου σ' αὐτὴν ἀμφισβητήθηκε κατὰ καιροὺς ἀπὸ ἐπισκόπους τῆς μέ καταγγελίες σέ βάρος του στό Πατριαρχεῖο· τὸ αὐτὸ παρατηρήθηκε, κατὰ καιροὺς, καί ἀπὸ μέρους ὀρισμένων κοινοτικῶν παραγόντων. Σημειωτέον ὅτι σέ ὅλες τίς περιπτώσεις τὸ Πατριαρχεῖο στήριζε τόν Ἀθανάσιο, ἰδιαίτερος ὁ Ἰωακεῖμ ὁ Γ' κατὰ τὴν ἑνδεκαετὴ δευτέρη πατριαρχία του (1901-1912). Στὴν ἴδια συνάφεια ἐντάσσεται καί τὸ θερμὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ἀθανασίου γιά τὴν Ἱ. Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης καί οἱ συχνές παρεμβάσεις του γιά ποικίλα οἰκονομικὰ θέματα τοῦ Πατριαρχείου (Ἐθνικὸ Ταμεῖο, ἐπιχορήγηση, Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια, πατριαρχικὲς μονές στὴ Μακεδονία, ἐξαρχικὲς ἀποστολές κ.λπ.).

Στὸ πέμπτο κεφάλαιο τῆς διατριβῆς του ὁ συγγρ. ἐξετάζει τόν Ἀθανάσιο Μεγαζλή ὡς μητροπολίτη στὴ γεροντικὴ μητρόπολη Κυζίκου, πού ἦταν οὐσιαστικῶς προαγωγὴ του. Ὁ Ἀθανάσιος ἀσχολήθηκε μέ τὴν τακτοποίηση τῶν οἰκονομικῶν τῆς, καί ἰδιαίτερος τῶν κοινοτήτων τῆς (Ἀρτάκη, Πάνορμος, Δαρδανέλλια, Πέραμος, Βίγα κ.ἄ.) πού ἀνέρχονταν σέ ἐξήντα πέντε, τὴ διευθέτηση ζητημάτων ἐκκλησιῶν, μονῶν, σχολείων, κοινωνικῆς προνοίας, ἰδιωτικῶν ὑποθέσεων, ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων, ἀγιορειτικῶν μετοχιῶν. Τὴν ἴδια δραστηριότητα ἐπέδειξε, ὡς Γέρον Κυζίκου, ὁ Ἀθανάσιος καί ὡς συνοδικὸς τὴν περίοδο 1904-1909, ἔτος κατὰ τὸ ὁποῖο (1909) ἀπεβίωσε σέ ἡλικία 61 ἐτῶν. Χαρακτηριστικὸ εἶναι αὐτὸ πού ἔγραψε ἡ *Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια* ὡς νεκρολογία: *ὁ ἀείμνηστος Ἀθανάσιος ὁ Κυζίκου λείπει μνήμην ἐμπείρου καί νοημονεστάτου ἀρχιερέως, ἥτις εἰς τοὺς ἐν Μακεδονικαῖς ἐπαρχιαῖς ζώντας ἐπὶ πολὺ ζῶσα θέλει διαμένει.*

Ἡ ὥραία καί ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ μονογραφία-διατριβὴ τοῦ κ. Δημ. Παπάζη κατακλείεται μέ τὰ συμπεράσματα (ἀνασκόπηση δηλ. τοῦ ὅλου ἔργου τοῦ Ἀθανασίου), τὴν ἀγγλικὴν περίληψη, τὸ Παράρτημα, στό ὁποῖο δημοσιεύονται ἀνέκδοτα κείμενα δύο ὁμίλιες ὡς ἱεροδιάκονος στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ Χάλκης, ὑπόμνημα τῆς ἐκλογῆς, προσφωνήσεις καί βιβλιογραφία, αὐτόγραφα τοῦ Ἀθανασίου καί τέλος τὸ Εὐρετήριο.

Τελικῶς ὁ κ. Δ. Παπάζης συνθέσσε μία μονογραφία-διατριβὴ ἀξιοποιώντας κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο τὸ πλούσιο ἀρχεακὸ ὕλικὸ σέ συνδυασμὸ μέ τὴ λοιπὴ ἐκδε-

δομένη βιβλιογραφία. Ἡ συνδυαστική τῶν πηγῶν ἀπό τόν συγγρ. ὑπῆρξε ἀπολύτως ἄγρογη καί, κατά συνέπειαν, ἐπιτυχής. Κόπωση προκαλεῖ, ἐνίοτε, ἡ λεπτομερής καταγραφή μιᾶς ἐκάστης πτυχῆς τῆς δραστηριότητος τοῦ βιογραφουμένου· τόν παρακολουθεῖ λεπτό πρὸς λεπτό, ἀντὶ νά ἀφομοιώνει ἐνόητες τῆς δράσεώς του. Αὐτό εἶναι καί τό μειονέκτημά του. Ἡ βιβλιογραφία εἶναι ἐξαντλητική, τό ἀρχαιακό ὕλικό πλουσιότατο, ὁ συνδυασμός τῶν πηγῶν, ὡς ἐλέχθη, ἐπιτυχής. Μακάρι νά εἶχαμε τέτοιες μονογραφίες γιά τέτοιες προσωπικότητες πού ἔδρασαν στή Μακεδονία στήν κρίσιμη πεντηκονταετία 1860-1910.

Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

ΑΘ. Ε. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗΣ

Müfide Pekin - Çimen Turan, *Mübadele Bibliyografyası. Lozan nüfus mübadelesi ile ilgili yayınlar ve yayımlanmamış çalışmalar* (Βιβλιογραφία τῆς ανταλλαγῆς τῶν πληθυσμῶν. Ἐκδομένες καί ἀνέκδοτες μελέτες σχετικές με τὴν ανταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν τῆς συνθήκης τῆς Λωζάννης), ἐκδ. Lozan Mübadilleri Vakfı, İstanbul 2002, σσ. 207.

Τα τελευταῖα χρόνια σὴν Τουρκία ἔχει παρατηρηθεῖ ἀξιόλογη συγγραφικὴ δραστηριότητα γύρω ἀπὸ τα θέματα τοῦ ἐλληνισμοῦ τῆς Κωνσταντινούπολης, τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καί τοῦ Πόντου. Ἐδῶ οἱ συγγραφεῖς γιὰ πρώτη φορὰ φέρνουν στο φῶς τῆς δημοσιότητος ἕναν βιβλιογραφικό ὁδηγὸ πού ἀφορᾷ στὸν ἐλληνικό καί τουρκικό πληθυσμὸ στὶς ἀρχές τοῦ 20οῦ αἰῶνα καί τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν πού υπογράφηκε μεταξύ Ἑλλάδας καί Τουρκίας στὴ Λωζάννη τὸ 1923. Παρουσιάζουν περισσότερες ἀπὸ 1.100 μελέτες ἢ ἀνέκδοτες ἐργασίες (μεταπτυχιακές καί διδακτορικές διατριβές, πού υποβλήθηκαν στὰ πανεπιστήμια τῆς Τουρκίας) καί 600 ἀρθρα στὴν τουρκική, ἀγγλική, γαλλική, ἰταλική καί ἐλληνική γλῶσσα (με λατινικούς χαρακτήρες).

Ἡ συγγραφὴ τοῦ ἔργου ἀπαιτεῖ πολὺ χρόνο, κόπο καί συντάχθηκε με προσωπική. Τὴν ἐκδόσή του ἀνέλαβε τὸ Ἰδρυμα Ἀνταλλαξίμων Λωζάννης, πού ἰδρύθηκε τὸ 2001 με σκοπὸ τὴ διατήρηση τῶν φιλικῶν δεσμῶν, τὴν ἀνάπτυξη φιλίας καί συνεργασίας μεταξύ Ἑλλάδας καί Τουρκίας, τὴν ἐρευνα, τὴ συγκέντρωση ἀρχαιακού υλικοῦ, τὴν καταγραφή καί παρουσίασή του, καθὼς καί τὴ διάσωση τῆς πολιτιστικῆς καί πνευματικῆς κληρονομίας τῶν μουσουλμάνων προσφύγων τῆς Ἑλλάδας οἱ ὁποῖοι ἐγκαταστάθηκαν στὴν Τουρκία. Γιὰ τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξη τοῦ Ἰδρυματος, στὶς ἀρχές τοῦ 2002, ἰδρύθηκε σύλλογος με τὴν ἐπωνυμία «Σύλλογος Ἀνταλλαξίμων Λωζάννης».

Ἡ ἀξιόλογη αὐτὴ ἐργασία παρουσιάζει μελέτες οἱ ὁποῖες ἀναφέρονται, πρὶν καί μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν, στούς Ἕλληνες καί Μουσουλμάνους πρόσφυγες, ἐκ τῶν ὁποῖων οἱ πρῶτοι ἐγκαταστάθηκαν στὴν Ἑλλάδα καί οἱ δεῦτεροι στὴν Τουρκία. Περιέχει πολλὰ βοηθήματα πού ἀφοροῦν στὴ Μακεδονία, κυρίως τὴ Θεσσαλονίκη, πού ἦταν ἡ πρωτεύουσά της, τὴ Δράμα καί ἄλλες πόλεις, τὸν Μακεδονικό Ἀγώνα, τὰ γεγονότα (28-29 Ἀπριλίου 1903) τῆς Θεσσαλονίκης, τὶς ἐκβολές τοῦ 1919, τούς Τούρκους, Ἕλληνες καί Βούλγαρους κατοίκους τῆς καί τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν (1923). Ἀξιοσημείωτη εἶναι ἡ μελέτη τοῦ Turgut İksal, «Makedonya üzerinde oynanan oyunlar ve bilinmeyen bir nüfus sayımı» (Παιχνίδια τῶν παίχτηκαν στὴ Μακεδονία καί μίᾳ ἄγνωστη ἀπογραφή τοῦ πληθυσμοῦ), *Türk Tarihi Dergisi* 7 (1971) 13-20, πού ἀφορᾷ σὲ γεγονότα πού διαδραματίστηκαν στὴ Μακεδονία καί σὲ μίᾳ ἀνέκδοτη στατιστικὴ τοῦ πληθυσμοῦ της. Ὡς γνωστόν στὴ Μακεδονία μετὰ τὴ μιζρασιατικὴ καταστροφὴ ἐγκαταστάθηκε (1922-1924) ἕνα μεγάλο μέρος τῶν προσφύγων σὲ διάφο-